

POSTANOWIENIE

5 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 5 września 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa L. Niestandaryzowanego Funduszu Inwestycyjnego
Zamkniętego Wierzytelności w W.
przeciwko K.K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej K.K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 30 sierpnia 2023 r., I ACa 1038/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w Łodzi) na rzecz adwokat M.G. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł podwyższoną o należny podatek od towarów i usług z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,
3. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 marca 2022 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanej K.K., nieznanej z miejsca pobytu i reprezentowanej przez kuratora, na rzecz powoda L. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 108.224,86 zł z ustawowymi odsetkami za

opóźnienie od kwot częściowych wskazanych w sentencji. Apelacja pozwanej od tego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 30 sierpnia 2023 r. Pozwana wniosła skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca podniosła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok rażąco narusza art. 233 § 1 k.p.c., 385 k.p.c., 386 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. oraz art. 6 k.c. w zw. z art. 75 c ust. 1 i 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz.U. z 2024 r., poz.1646), które zostały przytoczone także jako podstawy kasacyjne skargi.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności (art. 389⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nakładało na skarżącą powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych we wniosku o przyjęcie skargi przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima*

facie, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście sprzecznego z prawem i nieprawidłowego orzeczenia, które z tych przyczyn nie może się ostać w obrocie prawnym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Wbrew treści wniosku, nie ma podstaw do przyjęcia, że zaskarżony wyrok jest ewidentnie wadliwy ze względu na oczywiste naruszenie wskazanych we wniosku przepisów prawa w przedstawionym wyżej rozumieniu. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c. w skardze kasacyjnej nie są dopuszczalne zarzuty odnoszące się do oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i ustaleń stanowiących podstawę faktyczną wyroku Sądu Apelacyjnego, którymi Sąd Najwyższy jest związany w postępowaniu kasacyjnym (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06 oraz z 9 października 2014 r., I CSK 544/14, OSNC-ZD 2016/A, poz. 4). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny odniósł się do wszystkich procesowych i materialnoprawnych zarzutów sformułowanych w apelacji pozwanej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego. W sytuacji, gdy sąd drugiej instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego ani po rozważeniu zarzutów apelacyjnych, nie znajduje podstaw do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych orzeczenia pierwszoinstancyjnego, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swojego rozstrzygnięcia. Jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, OSNAPIUS

1998 r. Nr 3, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2021 r. V CSKP 147/21).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji, nie obciążając pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda (art. 102 k.p.c.). Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego w odniesieniu do pełnomocnika pozwanej z urzędu będącego adwokatem, znajduje oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r.- Prawo o advokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. , poz.1564) oraz § 16 ust.4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 i § 4 ust.1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2024 r., poz.763).

Należy ponadto wskazać, że Sąd Najwyższy był zobowiązany uwzględnić z urzędu, że na podstawie art. 14 ustawy z 16 sierpnia 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz. U. z 2023 r. poz. 1723), począwszy od 29 września 2023 r. doszło do zmiany m.in. art. 183 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. (DzU z 2023 poz. 681 i 825). W oparciu o nią nastąpiła obligatoryjna korekta w dotychczasowych nazwach takich Funduszy jakim jest strona powodowa, w postaci obowiązku używania w ich ramach określenia "niestandardyzowany fundusz wierzytelności" w miejsce dotychczasowego "niestandardyzowany fundusz sekurytyzacyjny". Wobec tej zmiany legislacyjnej, Sąd Najwyższy dokonał stosownej korekty w komparycji postanowienia.

(A.D.)

[SOP]